Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 29. marca 2012*

„Žaloba o neplatnosť — Štátna pomoc — Schéma pomoci umožňujúca odpisovanie finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch — Rozhodnutie vyhlasujúce schému pomoci za nezlučiteľnú so spoločným trhom a nenariaďujúce vymáhanie pomoci — Združenie — Neexistencia osobnej dotknutosti — Neprípustnosť“

Vo veci T-236/10,

Asociación Española de Banca, so sídlom v Madride (Španielsko), v zastúpení: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan a R. Calvo Salinero, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: R. Lyal a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie článku 1 ods. 1 a subsidiárne článku 4 rozhodnutia Komisie 2011/5/ES z 28. októbra 2009 o odpisovaní finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) vykonávanom Španielskom (Ú. v. EÚ L 7, 2011, s. 48),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory L. Truchot (spravodajca), sudcovia M. E. Martins Ribeiro a A. Popescu,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Niekoľkými písomnými otázkami položenými v rokoch 2005 a 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 a P-5509/06) sa poslanci Európskeho parlamentu pýtali Komisie Európskych spoločenstiev na posúdenie opatrenia stanoveného článkom 12 ods. 5 ako štátnej pomoci, pričom tento článok bol do španielskeho zákona o dani z príjmov právnických osôb zavedený zákonom Ley 24/2001, de Medidas

* Jazyk konania: španielčina.

Fiscales, Administrativas y del Orden Social (zákon č. 24/2001, ktorým sa prijímajú daňové a správne opatrenia a opatrenia sociálnej povahy) z 27. decembra 2001 (BOE č. 313 z 31. decembra 2001, s. 50493), a prevzatý Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kráľovský legislatívny dekrét č. 4/2004, ktorým sa schvaľuje revidované znenie zákona o dani z príjmu právnických osôb) z 5. marca 2004 (BOE č. 61 z 11. marca 2004, s. 10951) (ďalej len „sporná schéma“). Komisia v podstate odpovedala, že podľa informácií, ktoré má k dispozícii, sporná schéma pravdepodobne nepatrí do pôsobnosti pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci.

2 Listami z 15. januára a 26. marca 2007 Komisia vyzvala španielske orgány, aby jej poskytli informácie na účely posúdenia dosahu a účinkov spornej schémy. Listami zo 16. februára a 4. júna 2007 Španielske kráľovstvo oznámilo Komisii požadované informácie.

3 Faxom z 28. augusta 2007 bola Komisii doručená sťažnosť súkromného subjektu, v ktorej sa uvádzalo, že sporná schéma predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom.

4 Rozhodnutím z 10. októbra 2007 (zhrnutie uverejnené v Ú. v. EÚ C 311, s. 21) začala Komisia konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa spornej schémy.

5 Listom z 5. decembra 2007 boli Komisii doručené pripomienky Španielskeho kráľovstva k tomuto rozhodnutiu o začatí formálneho zisťovania. V období medzi 18. januárom a 16. júnom 2008 boli Komisii doručené aj pripomienky 32 dotknutých tretích osôb, medzi nimi aj pripomienky žalobkyne, Asociación Española de Banca. Listami z 30. júna 2008 a 22. apríla 2009 predložilo Španielske kráľovstvo svoje stanovisko k pripomienkam dotknutých tretích osôb.

6 V dňoch 18. februára 2008, 12. mája a 8. júna 2009 sa uskutočnili technické stretnutia so španielskymi orgánmi. Ďalšie technické stretnutia sa uskutočnili aj s niektorými z 32 dotknutých tretích osôb.

7 Listom zo 14. júla 2008 a elektronickou poštou zo 16. júna 2009 Španielske kráľovstvo poskytlo Komisii dodatočné informácie.

8 Komisia ukončila konanie, pokiaľ ide o nadobudnutie podielov, ktoré sa uskutočnilo v Európskej únii, rozhodnutím 2011/5/ES z 28. októbra 2009 o odpisovaní finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) vykonávanom Španielskom (Ú. v. EÚ L 7, 2011, s. 48, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

9 Napadnuté rozhodnutie vyhlasuje spornú schému, ktorú tvorí daňová výhoda umožňujúca španielskym spoločnostiam odpísať goodwill, ktorý vznikol z nadobudnutia podielov v zahraničných podnikoch, ak sa uplatňuje na nadobudnutia podielov v spoločnostiach so sídlom v Únii, za nezlučiteľnú so spoločným trhom.

10 Článok 1 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia však umožňuje, aby sa sporná schéma uplatňovala na základe uplatnenia zásady ochrany legitímnej dôvery aj naďalej na nadobudnutia podielov uskutočnené pred uverejnením rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ktoré sa uskutočnilo 21. decembra 2007, a tiež na nadobudnutia podielov, na ktorých uskutočnenie sa neodvolateľne zaviazali pred 21. decembrom 2007, podliehajúcich schváleniu regulačným orgánom, ktorému bola táto transakcia oznámená pred týmto dátumom.

Konanie a návrhy účastníkov konania

11 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 21. mája 2010 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

12 Podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. septembra 2010 vzniesla Komisia námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

13 Dňa 16. novembra 2010 žalobkyňa podala svoje pripomienky k námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou.

14 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil žalobu za prípustnú,

— zrušil článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia,

— subsidiárne zrušil článok 4 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa v ňom nariaďuje vymáhanie pomoci v súvislosti s transakciami uzavretými pred uverejnením napadnutého rozhodnutia v úradnom vestníku,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

15 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil žalobu za neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

16 Podľa článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Všeobecný súd môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. Podľa odseku 3 toho istého článku, ak Všeobecný súd nerozhodne inak, žiadosť sa ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania. V prejednávanej veci Všeobecný súd zastáva názor, že s vecou sa dostatočne oboznámil na základe spisového materiálu, a rozhodol, že nie je potrebné otvoriť ústnu časť konania.

17 Komisia tvrdí, že táto žaloba je neprípustná, lebo žalobkyňa nepreukázala, že mala aktívnu legitimáciu konať proti napadnutému rozhodnutiu.

18 V zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia“.

19 Treba pripomenúť, že združenie poverené ochranou kolektívnych záujmov svojich členov, akým je žalobkyňa, je v zásade oprávnené podať žalobu o neplatnosť konečného rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci len v dvoch prípadoch, a to po prvé, ak sú dotknuté podniky, ktoré zastupuje, alebo niektoré z nich, oprávnené samostatne konať, a po druhé, ak toto združenie môže uplatňovať vlastný záujem na podaní žaloby najmä preto, lebo jeho postavenie vyjednávača bolo ovplyvnené aktom, ktorého neplatnosť sa navrhuje (rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. II-5479, bod 56, rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1996, AIUFASS a AKT/Komisia, T-380/94, Zb. s. II-2169, bod 50, a z 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava a i./Komisia, T-227/01 až T-229/01, T-265/01, T-266/01 a T-270/01, Zb. s. II-3029, bod 108).

20 Žalobkyňa zakladá svoju aktívnu legitimáciu najmä na aktívnej legitimácii svojich členov.

21 Aj keď žalobkyňa v pripomienkach k námietke neprípustnosti zamýšľa „hájiť záujmy všetkých svojich členov, ktorých sa priamo a osobne dotýka napadnuté rozhodnutie“, uvádza skutočnosti, ktoré majú preukázať aktívnu legitimáciu len troch z jej členov, a to spoločností Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (ďalej len „BBVA“), a Banco Santander, SA, ktoré obe podali žalobu proti napadnutému rozhodnutiu (veci T-225/10 a T-227/10), ako aj spoločnosti Banco Popular Español, SA, ktorá nepodala žalobu proti napadnutému rozhodnutiu.

22 Pokiaľ ide o BBVA a Banco Santander, Komisia uvádza, že žalobkyňa nemôže hájiť ich záujmy, lebo tieto spoločnosti hája svoje vlastné záujmy v rámci žalôb, ktoré podali proti napadnutému rozhodnutiu.

23 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prvým predpokladom prípustnosti žaloby podanej združením zastupujúcim svojich členov (pozri bod 19 vyššie) je podľa judikatúry skutočnosť, že združenie podaním svojej žaloby nahradzuje jedného alebo viacerých svojich členov, ktorých zastupuje, za podmienky, že jeho členovia mohli sami podať prípustnú žalobu (rozsudok AIUFASS a AKT/Komisia, už citovaný, bod 50, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 18. septembra 2006, Wirtschaftskammer Kärnten a best connect Ampere Strompool/Komisia, T-350/03, Zb. s. II-68*, bod 25).

24 Ako uviedol Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku zo 6. júla 1995, AITEC a i./Komisia (T-447/93 až T-449/93, Zb. s. II-1971, bod 60), žaloba podaná združením má procesné výhody umožňujúce vyhnúť sa podaniu zvýšeného počtu rôznych žalôb vedených proti tým istým rozhodnutiam. Tento prvý predpoklad prípustnosti žaloby podanej združením predpokladá, aby združenie konalo namiesto svojich členov. Z toho vyplýva, že združenie konajúce ako zástupca svojich členov môže podať žalobu o neplatnosť, pokiaľ títo členovia nepodali žalobu, aj keď tak urobiť mohli.

25 Súd prvého stupňa preto vo svojom rozsudku z 11. júna 2009, Confservizi/Komisia (T-292/02, Zb. s. II-1659, bod 55), rozhodol, že žalujúce združenie nezastupovalo záujmy tých svojich členov, ktorí podali svoje vlastné žaloby vo veciach T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 a T-189/03, keď tí zastupovali svoje vlastné záujmy podaním uvedených žalôb. V rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, na základe skutočnosti, že nejde o jediný dôvod, ktorý viedol k vyhláseniu žaloby za neprípustnú, nie je možné sa domnievať, že tento dôvod je chybný a v rozpore s judikatúrou.

26 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozsudky citované žalobkyňou neodporujú tomuto riešeniu stanovenému judikatúrou. V skutočnosti sa nimi rozhoduje o kolektívnych žalobách podaných jedným alebo viacerými združeniami a jedným alebo viacerými ich členmi. V prípade hromadnej žaloby platí, že pokiaľ je uznaná aktívna legitimácia jedného zo žalobcov, v súlade s ustálenou judikatúrou nie je potrebné preskúmavať aktívnu legitimáciu u ďalších žalobcov (rozsudok Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 31). V rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, väčšina rozsudkov, ktoré žalobkyňa cituje, sa v skutočnosti obmedzuje na vyhlásenie žaloby za prípustnú na základe aktívnej legitimácie jedného alebo viacerých členov združenia bez toho, aby sa zaoberali aktívnou legitimáciou tohto združenia (rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. apríla 1995, AAC a i./Komisia, T-442/93, Zb. s. II-1329, bod 55; AITEC a i./Komisia, už citovaný, bod 82, z 22. októbra 1996, Skibsværftsforeningen/Komisia, T-266/94, Zb. s. II-1399, bod 51, a zo 17. júna 1999, ARAP a i./Komisia, T-82/96, Zb. s. II-1889, body 39 až 41).

27 Len rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. marca 2009, Associazione italiana del risparmio gestito a Fineco Asset Management/Komisia (T-445/05, Zb. s. II-289), výslovne rozhodol o prípustnosti žaloby podanej združením po tom, čo rozhodol o prípustnosti žaloby podanej jedným z jeho členov, aby vyvodil prípustnosť prvej žaloby z prípustnosti druhej (bod 56 rozsudku). Z toho však nie je možné vyvodiť všeobecné pravidlo týkajúce sa prípustnosti žalôb podaných združeniami, podľa ktorého môžu byť tieto združenia aktívne legitimované na základe aktívnej legitimácie ich členov, či už títo členovia podali, alebo nepodali svoje vlastné žaloby. Vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, člen žalujúceho združenia nepodal odlišnú žalobu, ale spolu so združením podal tú istú žalobu tak, aby nezasiahol do procesnej výhody uvedenej v bode 24 vyššie.

28 Pokiaľ ide o rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. mája 2000, Francúzsko a i./Komisia., T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, Zb. s. II-2099, takisto citovaný žalobkyňou, keďže tento súd nerozhodoval o prípustnosti žaloby podanej vo veci T-456/04 žalujúcim združením, nie je možné z neho vyvodiť takéto pravidlo. Treba tiež pripomenúť, že žaloba združenia môže byť vyhlásená za prípustnú, napriek podaniu žaloby jeho členmi, z dôvodu dotknutia jeho vlastných záujmov (pozri bod 19 vyššie). Rovnako v rozsudku Súdu prvého stupňa zo 7. júna 2006, UFEX a i./Komisia (T-613/97, Zb. s. II-1531), takisto citovanom žalobkyňou, ktorým sa rozhodlo o žalobe podanej združením a tromi jej členmi, chýba akákoľvek úvaha týkajúca sa prípustnosti žaloby.

29 Okrem toho v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, takéto riešenie nezbavuje článok 263 ZFEÚ jeho potrebného účinku a nie je v rozpore ani so zásadou právnej istoty, ani s jej právami na obranu. Prípustnosť žalôb združení, samozrejme, závisí od nevyužitia práva na podanie žaloby ostatnými účastníkmi konania, v prejednávanom prípade jeho členmi. Takáto situácia však nemôže byť považovaná za zdroj právnej neistoty, keďže od združenia zastupujúceho záujmy svojich členov možno legitímne očakávať, že má vedomosť o nimi podaných žalobách a naopak. Okrem toho neprípustnosť žaloby žalujúceho združenia z dôvodu žalôb podaných jeho členmi nenarušuje potrebný účinok článku 263 ZFEÚ a jeho práva na obranu, teda v podstate jeho právo na skutočnú súdnu ochranu. Existujú dve možnosti: buď žalujúce združenie podá žalobu na obranu záujmov svojich členov, ktorí majú aktívnu legitimáciu, a za prípustnú bude vyhlásená žaloba združenia alebo žaloba člena združenia, podľa toho, či jeden z jeho členov podal, alebo nepodal svoju vlastnú žalobu, alebo združenie podá žalobu na obranu svojho vlastného záujmu a jeho žaloba bude môcť byť vyhlásená za prípustnú, napriek tomu, že jeho členovia sami podajú žaloby, pokiaľ bude preukázaná existencia takéhoto záujmu (pozri body 42 až 46 nižšie).

30 Z toho vyplýva, že táto žaloba nemôže byť vyhlásená za prípustnú na základe zastupovania BBVA a Banco Santander žalobkyňou, keďže ony podali svoje vlastné žaloby bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti žalôb podaných týmito dvomi spoločnosťami.

31 Pokiaľ ide o Banco Popular Español, ktorú žalobkyňa uvádza subsidiárne, táto spoločnosť v prílohe k svojim pripomienkam k námietke neprípustnosti pripojila dokument, ktorý preukazuje, že na účely nadobudnutia podielov požiadala o spornú schému v rokoch 2007 a 2008, najmä pokiaľ ide o nadobudnutie podielov v portugalskej spoločnosti v júni 2003. Žalobkyňa však spresňuje, že spoločnosti Banco Popular Español nebola uložená povinnosť vymáhania.

32 V tejto súvislosti žalobkyňa po prvé tvrdí, pričom sa opiera o judikatúru, že uznanie osobnej dotknutosti príjemcu pomoci poskytnutej na základe schémy pomoci vyhlásenej za protiprávnu a za nezlučiteľnú nemožno obmedziť iba na prípad, ak predmetný akt nariaďuje vymáhanie tejto pomoci. Podľa nej môže byť povinnosť vymáhania preskúmaná judikatúrou len kvôli úplnosti.

33 Toto tvrdenie musí byť odmietnuté. Podľa ustálenej judikatúry podnik v zásade nie je oprávnený podať žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie, ktorým zakazuje schému odvetvovej pomoci, ak je týmto rozhodnutím dotknutý len z dôvodu svojej príslušnosti k predmetnému odvetviu a z dôvodu svojho postavenia potenciálneho príjemcu tejto schémy pomoci. Takéto rozhodnutie sa totiž vzhľadom na tento podnik javí ako všeobecne záväzné opatrenie, ktoré sa uplatňuje na objektívne určené situácie a zahŕňa právne účinky vzhľadom na určitú kategóriu osôb vymedzených všeobecným a abstraktným spôsobom (pozri rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-298/00 P, Zb. s. I-4087, bod 37 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júna 2009, Acegas/Komisia, T-309/02, Zb. s. II-1809, bod 47 a tam citovanú judikatúru).

34 Keďže však žalujúci podnik je týmto rozhodnutím dotknutý nielen ako podnik dotknutého odvetvia, ktorý je potenciálnym príjemcom schémy pomoci, ale aj ako skutočný príjemca individuálnej pomoci, ktorá bola v rámci tejto schémy poskytnutá a ktorej vymáhanie nariadila Komisia, uvedeným rozhodnutím bol osobne dotknutý a jeho žaloba namierená proti tomuto rozhodnutiu je prípustná (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. októbra 2000, Taliansko a Sardegna

Lines/Komisia, C-15/98 a C-105/99, Zb. s. I-8855, body 34 a 35, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2009, Banco Comercial dos Açores/Komisia, T-75/03, neuverejnený v Zbierke, bod 44).

35 Toto tvrdenie musí byť zamietnuté. Rozsudky citované v bode 33 vyššie, ako aj rozhodnutia citované žalobkyňou zhodne podmieňujú osobnú dotknutosť žalobcu rozhodnutím, ktoré vyhlasuje schému pomoci za nezlučiteľnú, preukázaním jeho postavenia skutočného príjemcu individuálnej pomoci, ktorá bola v rámci tejto schémy poskytnutá a ktorej vymáhanie nariadila Komisia (rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. septembra 2007, Salvat père & fils a i./Komisia, T-136/05, Zb. s. II-4063, bod 70; z 11. júna 2009, ACEA/Komisia, T-297/02, Zb. s. II-1683, bod 45, a AEM/Komisia, T-301/02, Zb. s. II-1757, bod 45). Z tejto formulácie, ktorá stavia na rovnakú úroveň povinnosť vymáhania a žalobcovo postavenie skutočného príjemcu, však nemožno vyvodiť, že by požiadavka takejto povinnosti mala druhoradý význam alebo bola dokonca nadbytočná.

36 Okrem toho treba uviesť, že rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. novembra 2008, Hôtel Cipriani a i./Komisia (T-254/00, T-270/00 a T-277/00, Zb. s. II-3269, bod 84), takisto citovaný žalobkyňou, len opakuje dve vyššie uvedené podmienky a prisudzuje dokonca zvláštnu dôležitosť povinnosti vymáhania, pričom sa domnieva, že individualizácia v prejednávanom prípade vyplýva zo zvláštneho zásahu do záujmov dokonale identifikovateľných členov tejto uzavretej skupiny prostredníctvom povinnosti vymáhania. Súdny dvor pri rozhodovaní o opravnom prostriedku proti tomuto rozsudku dospel k záveru, že Všeobecný súd sa správne domnieval, že žalujúce podniky boli aktívne legitimované v rozsahu, v akom boli osobne dotknuté sporným rozhodnutím z dôvodu osobitného zásahu do ich právnej situácie prostredníctvom nariadenia vymáhania predmetnej pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Zb. s. I-4727, bod 51). Z toho vyplýva, že ak napadnutý akt vyžaduje vymáhanie pomoci priznanej na základe schémy pomoci, týmto aktom sú osobne dotknutí len žalobcovia, na ktorých sa vzťahuje povinnosť vymáhania (uznesenie Všeobecného súdu z 21. marca 2012, Ebro Foods/Komisia, T-234/10, neuverejnené v Zbierke, bod 28).

37 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že vylúčenie transakcií uskutočnených pred 21. decembrom 2007 z pôsobnosti povinnosti vymáhania na základe zásady ochrany legitímnej dôvery nie je definitívne, pretože spoločnosť Deutsche Telekom podala žalobu vo veci T-207/10 proti tejto časti výroku napadnutého rozhodnutia.

38 Touto argumentáciou si žalobkyňa zamieňa podmienku prípustnosti založenú na osobnej dotknutosti s podmienkou záujmu na konaní. Pritom ak záujem na konaní možno stanoviť predovšetkým na základe žalôb podaných vnútroštátnemu súdu po podaní žaloby na súd Únie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2008, TV 2/Danmark a i./Komisia, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Zb. s. II-2935, body 78 až 82), osobná dotknutosť fyzickej alebo právnickej osoby sa posudzuje ku dňu podania žaloby a závisí len od napadnutého rozhodnutia. Osoba osobne dotknutá rozhodnutím, ktorým sa vyhlasuje pomoc za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a ukladá sa povinnosť ju vymáhať, však takouto osobou ostáva aj vtedy, ak sa od nej vrátenie pomoci následne nebude žiadať (pozri v tomto zmysle rozsudok Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, bod 56, a návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak k tomuto rozsudku, body 81 a 82).

39 Okrem toho treba poznamenať, že na to, aby bol žalobca napadnutým aktom osobne dotknutý, musí preukázať svoju príslušnosť k uzavretému okruhu, teda ku skupine, ktorú po prijatí napadnutého aktu nemožno rozšíriť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia, C-152/88, Zb. s. I-2477, bod 11, a Belgicko a Forum 187/Komisia, už citovaný, bod 63).

40 Z uvedeného vyplýva, že v tejto veci prípadné zrušenie článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia Všeobecným súdom a následné vymáhanie spornej pomoci od Banco Popular Español neumožňujú vysloviť záver, že táto spoločnosť je osobne dotknutá.

41 Preto prejednávaná žaloba nemôže byť vyhlásená za prípustnú ani na základe zastupovania Banco Popular Español žalobkyňou.

42 Žalobkyňa na podporu prípustnosti svojej žaloby subsidiárne uvádza vlastný záujem vyplývajúci z jej účasti na formálnom vyšetrovacom konaní.

43 Podľa ustálenej judikatúry, ktorá sa rozvinula na základe žalôb podaných združeniami, najmä od rozsudkov Súdneho dvora z 2. februára 1988, Kwekerij van der Kooy a i./Komisia (67/85, 68/85 a 70/85, Zb. s. 219), a CIRFS a i./Komisia, už citovaného, ktoré uvádza žalobkyňa, môže byť žalobca osobne dotknutý na základe jeho aktívnej účasti v konaní, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého aktu. Predmetom sporu však boli osobitné situácie, v ktorých žalobca jasne zastával postavenie vyjednávača, úzko spojené s predmetom samotného sporného rozhodnutia, čo ho stavalo do takej skutkovej situácie, ktorá ho individualizovala vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. júla 2009, 3F/Komisia, C-319/07 P, Zb. s. I-5963, body 85 až 95 a tam citovanú judikatúru).

44 Z rozsudku Súdneho dvora z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Zb. s. I-10737, bod 58), najmä vyplýva, že úlohu združenia, ktorá nepresahuje výkon procesných práv priznaných dotknutým osobám článkom 108 ods. 2 ZFEÚ, ako aj článkom 1 písm. h) a článkom 20 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339), nemožno prirovnať k úlohe, akú mali žalobcovia vo veciach vedúcich k vydaniu už citovaných rozsudkov Kwekerij van der Kooy a i./Komisia a CIRFS a i./Komisia.

45 Rozsudky citované žalobkyňou neumožňujú spochybniť tento výklad rozsudku Kwekerij van der Kooy a i./Komisia, už citovaného. Bod 35 rozsudku AAC a i./Komisia, už citovaného, je obsiahnutý v časti rozsudku „Tvrdenia účastníkov konania“ a uvádza tvrdenie Komisie spochybňujúce prípustnosť žaloby podanej Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) na základe jej vlastného výkladu rozsudku Kwekerij van der Kooy a i./Komisia, už citovaného. Okrem toho v bode 89 rozsudku Diputación Foral de Álava a i./Komisia, už citovaného, ktorý takisto uvádza žalobkyňa, Všeobecný súd pripustil, aby z dôvodu účasti na správnom konaní navrhovateľ na vstup vedľajšieho účastníka odôvodnil svoj záujem na výsledku sporu. Všeobecný súd teda rozhodoval o odlišnej podmienke, než o akú ide v prejednávanom prípade, teda o podmienke záujmu na výsledku sporu požadovanom v článku 40 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej únie na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

46 Keďže v prejednávanom prípade sa žalobkyňa, rovnako ako ostatné dotknuté osoby, obmedzila na predloženie svojich pripomienok v rámci formálneho vyšetrovacieho konania, nemôže byť jej žaloba vyhlásená za prípustnú na základe ochrany jej vlastných záujmov v rámci konania vedúceho k napadnutému rozhodnutiu.

47 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy túto žalobu treba odmietnuť ako neprípustnú.

O trovách

48 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je potrebné zaviazať ju na náhradu trov konania Komisie v súlade s jej návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

nariadil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Asociación Española de Banca je povinná nahradiť trovy konania.

V Luxemburgu 29. marca 2012

Tajomník E. Coulon Predseda komory

L. Truchot